

stiller, at det er noget som $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — ikke vendte tilbage til Skatteherderne, men gif til Kommunerne, og jeg vil dog henstille til de højtærede Forslagsstillere, om de ikke selv kunde have Lyft til at lade Pengene gaa denne Vej, og hvis de fik Lyft dertil, om de saa ikke kunde faa den højtærede Finansminister med til det; det kunde de vist nok, naar Pengene skulle gaa alligevel. Lad dem gaa tilbage til Kommunerne, thi derved tror jeg, at Fordelingen bliver mere retfærdig. Skattelettelsen vil jo alligevel for største Parten komme Hartkornsbrugerne til Gode, thi det er jo bitterligt, at største Deelen af vore Kommuneskatter, omtrent $\frac{7}{10}$, hvile paa Hartkornet, og man vil derved undgaa, at en Del af disse Penge vende tilbage til Folk, som hovedsagelig slet ikke have med Landbruget at gøre. Det er ikke mange Dage siden, at den højtærede Finansminister meget rigtig gjorde opmærksom paa, at der er en Del af disse Penge, som udredes af Folk, som ikke have videre med Landbruget at gøre. Den højtærede Finansminister sagde, at Skatten paa Tienderne ikke rigtig vilde kunne kaldes en Skat, som hvilede paa Landbruget, og der syntes det mig, at han har Ret, da det er Tiende-ejerne, der maa udrede Skatten. I Fjor blev denne Skat udredet med godt og vel 248,000 Kr., nøjagtigt 248,834 Kr. 35 Ø. Der vil ikke, synes det mig, være stor Mening i, at disse Statter gaa tilbage igen i Tiendejernens Lomme. Langt mere retfærdigt vilde det være, at man lod dem gaa tilbage til Kommunerne, og at disse saa benyttede dem til et Ufflag i de urimelig høje Kommuneskatter. Deri ere vi jo alle enige, at Kommuneskatterne ere for store, og at de navnlig ved den senere Tids Lovgivningsvirksomhed ere stegne betydeligt og nok kunde trænge til et Ufflag. I lige Maaade gjorde den højtærede Finansminister jo opmærksom paa, at Skatten paa Skovstylden havde en lignende Karakter. Dette maa ogsaa synes det mig, anbefale, at man lod Beløbet gaa tilbage til Kommunerne. Dernæst er der jo ogsaa Hartkornskatter, som opkræves af Købstadhartkornet. Hvorledes det egentlig forholder sig dermed, er jeg ikke saa meget inde i. Beløbet andrager vistnok noget som 25,000 Kr. godt og vel. Imidlertid tror jeg, at det godtgøres igen i Købstædernes Rigningskat, men hvorledes det forholder sig dermed, er jeg som sagt ikke klar over i Øjeblikket. Men i alt Fald, den Skat, der opkræves af Købstædernes Hartkorn, synes det mig ikke rigtigt at lade komme Landbruget til Gode, men den bør vel falde tilbage i Købstadborgernes Lomme.

Endelig er der andre paa Landet, der have Trang, end de, der her er nævnte. Der er ganske vist taget Hensyn til Bygningsafgift af Ejendomme paa Landet, der benyttes til Haandværksdrift, men der er mange andre, der trænge lige saa haardt som disse Haandværkere. Der er saaledes de, der have Kornmøller paa Landet. Naar man har total Misvækst et Aar, som Ordføreren for Forslagsstillerne sagde, der er, saa bliver der grumme lidt for Møllerne at fortjene. Jeg mener derfor, at der kunde være ganske god Grund til at lade deres Bygningsafgift kvittere, naar de andre skulle være fri for deres. Der er ogsaa en Mængde handlende paa Landet, der svare Bygningsafgift, og der er mange Gaardmænd, der svare Bygningsafgift, fordi de maaste have en Teglovn ved Siden af deres Landbrugsvirksomhed. Mange af disse betale ganske vist kun den halve Bygningsafgift, men den anden Halvdel kan være trykkende nok alligevel; hvorfor skal den da ikke gives fri? Jeg mener, at det burde tages med i Lovforslaget, og at disse $3\frac{1}{2}$ Million Kroner eller lad os sige, at det stiger til lidt mere, burde gaa tilbage til Kommunerne og derved lette disse Byrder. Jeg tør imidlertid ikke paatage mig at stille disse Endringsforslag, thi saa vilde man straks sige om mig: Nu vil han spænde Ben for vort Forslag, og jeg vil meget nødig, at jeg skulde faa det Studsmaal, derfor nøjes jeg med at henstille til Forslagsstillerne, om de ville tage Hensyn til, hvad jeg her har sagt. For saa vidt de finde, at der er noget rigtigt deri, er jeg overbevist om, at de ville tage Hensyn dertil og anvende deres store Indflydelse paa højere Steder for at føre det igennem. Med disse Ord skal jeg have denne min Tanke anbefalet til de ærede Forslagsstillere. Jeg har fremsat den i en god Mening og har godt Haab om, at de ville tage Hensyn dertil.

Scharling: Dersom jeg havde den samme Forvisning som den sidste ærede Taler, at dette Lovforslag vil blive til Lov, saaledes som det foreligger, vilde jeg i Modsetning til ham føle en ikke ringe Opfordring til at underkaste det en ikke ringe Kritik; thi jeg tror, at det paa ikke saa Punkter kan trænge betydeligt dertil, men da jeg har den modsatte Overbevisning, nemlig at det næppe vil blive til Lov, saa finder jeg ikke Anledning til at trætte Tinget med at gaa nærmere ind paa en Paavisning af, at der formentlig er ikke saa Punkter, hvor Lovforslagets Uffattelse trænger til væsentlige Endringer. Jeg skal derfor indskrænke mig til nogle enkelte almindeligere Udtalelser. Den